U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **I. M.**, zastoupeného Mgr. Petrou Schinnenburgovou, advokátkou se sídlem v Praze 10, V Nových domcích 13, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 6. 2004, č. j. 24 Az 187/2004 - 27,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. **U r č u j e s e** odměna zástupce stěžovatele Mgr. Petry Schinnenburgové, advokátky, ve výši 2150 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 6. 2004, č. j. 24 Az 187/2004 - 27, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 1. 3. 2004, č. j. OAM-458/VL-10-17-2004, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že důvodem žádosti o udělení azylu byly problémy stěžovatele s jeho rodiči, kteří jej nutili přijmout jejich víru, a azylovou procedurou chtěl stěžovatel rovněž legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Krajský soud pak dospěl k závěru, že správní orgán nepochybil, když tyto důvody neshledal rozhodnými ve smyslu § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatel nejprve obecně vytýkal krajskému soudu porušení právních předpisů a v doplnění učiněném k výzvě soudu pak uvedl, že na Ukrajině je podání žádosti ukrajinských občanů o azyl v zahraničí pokládáno za vlastizradu a mnohdy má návrat zpět dopad na jejich osobní svobodu a svobodu výkonu povolání. Bylo rovněž prokázáno, že někteří z odmítnutých žadatelů o azyl v České republice byli po návratu na Ukrajinu ze strany ukrajinských orgánů podrobeni administrativní šikaně, vyšetřováni a následně i souzeni a trestáni. Dále namítl, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s otázkou mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestů ze strany státních orgánů Ukrajiny, když ze zprávy Amnesty International v roce 2004 vyplývá, že na Ukrajině je na denním pořádku osoby ve vyšetřovací vazbě zneužívat a mučit a tím ze zadržených dostat přiznání. Evropská komise pro zamezení mučení a nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestu uvádí, že osoby zadržené ukrajinskou policií jsou vystaveny značenému riziku tělesného

zneužití. Dále uvedl, že stěžovatel je příslušníkem sociální skupiny na Ukrajině, která má odůvodněný strach z pronásledování a vzetí do vazby, a to z důvodu podání žádosti o azyl v zahraničí.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v žalobě uváděl, že byl ve své vlasti pronásledován z náboženských důvodů, avšak důvody obsažené v kasační stížnosti a dovolávající se pronásledování azylantů po návratu do zemi původu v žalobě uplatněny nebyly.

Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud se námitkami stěžovatele nemohl věcně zabývat, neboť šlo o námitky, resp. důvody, které stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl, jinými slovy šlo o námitky nepřípustné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. z důvodu uvedeného v § 104 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu z důvodu nadbytečnosti nerozhodl, neboť o věci rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu.

Odměnu zástupce stěžovatele určil soud ve výši 2150 Kč za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání soudu - odůvodnění kasační stížnosti) dle ust. § 11 odst.1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., včetně dvou režijních paušálů po 75 Kč podle § 13 této vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 1. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu